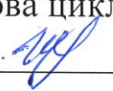

Програма співбесіди з української мови
на основі повної загальної середньої освіти
для здобуття фахової передвищої освіти

Розглянуто та ухвалено
на засіданні циклової комісії
соціально-гуманітарних дисциплін

Протокол від «20» березня 2025 р. № 8

Голова циклової комісії
 Ірина КОВАЛЬЧУК

ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА

Програму співбесіди складено для осіб, які вступають на основі повної загальної середньої освіти на здобуття освітньо-професійного ступеня фахового молодшого бакалавра.

Співбесіда проводиться у письмовій формі у вигляді тестування. Завдання співбесіди розроблено на основі Закону України «Про загальну середню освіту» і Державного стандарту базової і повної середньої освіти, а також – з урахуванням чинних програм з української мови для 10–11 класів (рівень стандарту).

Програма співбесіди передбачає виконання завдання з української мови.

Завдання охоплюють всі розділи шкільної програми загальноосвітньої школи.

У програмі співбесіди з української мови враховано державний статус української мови, її суспільні функції, взято до уваги специфіку навчального предмета, що має виразні інтегративні функції, здатність справляти різнобічний навчальний, розвивальний і виховний впливи на абітурієнтів, сприяти формуванню особистості, готової до активної, творчої діяльності у всіх сферах життя демократичного суспільства, сучасні організаційні форми, методи і технології навчання рідної мови.

При підготовці до співбесіди абітурієнт повинен вдумливо опрацювати значний за обсягом теоретичний матеріал з української мови.

Матеріал програми в частині «Українська мова» розподілено за такими розділами: «Фонетика. Графіка. Орфоепія. Орфографія», «Лексикологія. Фразеологія», «Будова слова. Словотвір», «Морфологія», «Синтаксис. Пунктуація», «Способи відтворення чужого мовлення».

Програма української мови

Назва розділу, теми	Знання	Предметні вміння
1. Фонетика. Графіка. Орфоепія. Орфографія.	Голосні й приголосні звуки. Позначення звуків мовлення на письмі. Співвідношення звуків і букв. Найпоширеніші випадки чергування голосних і приголосних звуків. Основні випадки чергування у-в, і-й. Вживання м'якого знака та апострофа. Уподібнення приголосних звуків. Спрощення в групах приголосних. Подовження та подвоєння приголосних. Правопис слів іншомовного походження. Вживання великої букви. Правила переносу слів з рядка в рядок.	Абітурієнт повинен: <i>Визначати</i> в словах голосні, тверді і м'які, дзвінки й глухі приголосні, ненаголошені й наголошені голосні. <i>Розпізнавати</i> явища уподібнення приголосних звуків, спрощення в групах приголосних, основні випадки чергування голосних і приголосних звуків, чергування у-в, і-й; ділити слова для переносу. Правильно <i>писати</i> слова з вивченими орфограмами, знаходити й виправляти орфографічні помилки на вивчені правила.
2.Лексикологія. Фразеологія.	Лексичне значення слова. Багатозначні й однозначні слова. пряме та переносне значення слова. Омоніми. Синоніми. Антоніми. Пароніми. Лексика української мови за походженням. Власне українська лексика. Лексичні запозичення з інших мов. Загальновживані слова. Професійна, діалектна лексика. Терміни. Застарілі й нові слова. Поняття про фразеологізми.	<i>Пояснювати</i> лексичні значення слів, <i>добирати</i> до слів синоніми й антоніми, <i>уживати</i> слова в переносному значенні. <i>Знаходити</i> у реченнях групи слів. <i>Пояснювати</i> значення фразеологізмів.

3. Будова слова. Словотвір.	Будова слова. Основа слова й закінчення. Значущі частини слова: корінь, префікс, суфікс, закінчення. Складні випадки правопису значущих частин слова. Словотвір. Основні способи словотворення в українській мові. Правопис складних та складноскорочених слів.	<i>Виділяти</i> закінчення слів від основи, <i>членувати</i> основу на значущі частини, <i>добирати</i> спільнокореневі слова, слова з однаковими префіксами й суфіксами; <i>розрізняти</i> форми слова й спільнокореневі слова, правильно <i>вживати</i> їх у мовленні; <i>визначати</i> спосіб творення слів.
4. Морфологія. 4.1. Іменник	Іменник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Особливості вживання та написання відмінкових форм. Букви -а(-я), -у(-ю) в закінченнях іменників другої відміни. Відмінювання іменників, що мають лише форму множини.	<i>Розпізнавати</i> іменники, <i>визначати</i> їхнє загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксичну роль; <i>визначати</i> основні способи творення іменників; правильно <i>відмінювати</i> іменники, <i>відрізняти</i> правильні форм и іменників від помилкових
4.2. Прикметник	Прикметник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Розряди прикметників за значенням. Ступені порівняння якісних прикметників. Зміни приголосних при творенні ступенів порівняння прикметників. Особливості відмінювання прикметників (тверда й м'яка групи).	<i>Розпізнавати</i> прикметники, <i>визначати</i> їхнє загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксичну роль; розряди прикметників за значенням; <i>утворювати</i> форми ступенів порівняння якісних прикметників; <i>відмінювати</i> прикметники
4.3. Числівник. Займенник.	Числівник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Займенник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Особливості правопису числівників та займенників.	<i>Розпізнавати</i> числівники, займенники, <i>визначати</i> їхнє загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксичну роль, основні способи їх творення, відмінювання, правильно <i>утворювати</i> числівники на позначення часу та дат; <i>визначати</i> особливості правопису займенників, числівників; сполучуваність числівників з іменниками

4.4. Прислівник.	Прислівник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Зміни приголосних при творенні прислівників вищого та найвищого ступенів. Правопис прислівників на-о, -е, утворених від прикметників і дієприкметників. Написання разом, окремо й через дефіс прислівників і сполучень прислівникового типу	<i>Розпізнавати</i> прислівники, <i>визначати</i> їхнє загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксичну роль; <i>утворювати</i> форми прислівників; <i>знати</i> особливості правопису прислівників.
4.5. Службові частини мови	Прийменник як службова частина мови. Групи прийменників за будовою: прості, складні й складені. Правопис прийменників. Сполучник як службова частина мови. Групи сполучників за будовою (прості, складні, складені). Правопис сполучників. Частка як службова частина мови. Правопис часток. Вигук як частина мови. Правопис вигуків.	<i>Розпізнавати</i> прийменники, сполучники, частки, <i>визначати</i> їхні морфологічні ознаки, сполучники в мовленні. <i>Знати</i> особливості правопису службових частин мови.
5. Синтаксис. Пунктуація 5.1. Просте речення	Тире між підметом і присудком. Розділові знаки при однорідних членах речення, відокремлених членах речення, звертаннях, вставних словах та вставлених конструкціях.	<i>Розрізняти</i> види простих речень. Правильно <i>розставляти</i> розділові знаки при однорідних членах речення, відокремлених членах речення, звертаннях, вставних словах та вставлених конструкціях.
5.2. Складне речення	Пунктограми у складносурядному реченні. Пунктограми у складнопідрядному реченні. Пунктограми у складному безсполучниковому реченні та реченні з різними видами зв'язку.	<i>Розпізнавати</i> складні речення різних типів, <i>визначати</i> їхню структуру, види й засоби зв'язку між простими реченнями. <i>Добирати</i> й <i>конструювати</i> складні речення. Правильно <i>розставляти</i> розділові знаки.
6. Способи відтворення чужого мовлення	Пряма й непряма мова. Речення з прямою мовою. Слова автора. Заміна прямої мови непрямою. Цитата як різновид прямої мови. Діалог. Розділові знаки при прямій мові, діалозі, цитатах.	<i>Визначати</i> в реченні з прямою мовою слова автора й пряму мову, речення з непрямою мовою; <i>замінювати</i> пряму мову непрямою; правильно й доцільно <i>використовувати</i> в тексті пряму мову й цитати; правильно <i>вживати</i> розділові знаки в конструкціях із прямою мовою та діалогом.

КРИТЕРІЇ ОЦІНЮВАННЯ, ФОРМА, СТРУКТУРА ТА ЗМІСТ СПІВБЕСІДИ

Під час вступу до Київського авіаційного фахового коледжу абітурієнт, який проходить співбесіду, отримує індивідуальне завдання та відповідний проштампований лист для відповідей.

Робота співбесіди виконується на бланку встановленого зразка кульковою ручкою із синім (або його відтінками) чорнилом.

Використання абітурієнтами допоміжних пристроїв (телефонів, калькуляторів тощо) та джерел (словників, довідників, підручників тощо) не допускається.

Завдання для проведення співбесіди укладають викладачі української мови коледжу, погоджує голова циклової комісії та затверджує голова приймальної комісії коледжу.

Для оцінювання знань абітурієнтів застосовуються критерії та шкала оцінювання. Максимальну кількість балів, яку абітурієнт може отримати за результатами індивідуальної усної співбесіди з української мови, – 100 балів.

Структура співбесіди

Тестові завдання з української мови, порівняно з іншими інструментами педагогічного оцінювання, мають багато переваг, серед яких:

- можливість перевірити результати навчальних досягнень водночас з багатьох тем і розділів програми;
- об'єктивно оцінити рівень засвоєння навчального матеріалу;
- створити для всіх учасників тестування рівні умови складання тестів;
- стандартизувати та автоматизувати процедуру перевірки результатів;
- охопити тестуванням велику кількість учасників.

Загальна кількість завдань у кожному варіанті – 12, з них:

4 завдання (№1-4), мають по 4 варіанти відповідей, з яких необхідно вибрати 1 правильну;

4 завдання (№5-8), мають по 5 варіантів відповідей, з яких необхідно вибрати 1 правильну;

4 завдання (№9-12) на встановлення 4 відповідностей з 5 варіантів відповідей.

На виконання завдань тесту відведено орієнтовно 30 хвилин.

Критерії оцінювання знань абітурієнтів

Для оцінювання знань абітурієнтів застосовуються критерії та шкала оцінювання. Максимальну кількість балів, яку абітурієнт може отримати за результатами співбесіди – 200 балів, з них: 100 за виконання завдань з математики і 100 балів – з української мови.

За виконання завдань з української мови можна отримати від 30 до 100 балів. Отже, максимальна кількість тестових балів, яку можна набрати, правильно виконавши всі завдання, – **100 балів (24 бали)**.

Тестові завдання з української мови дозволяють об'єктивно оцінити рівень оволодіння абітурієнтів теоретичним та практичним матеріалом.

Кожна правильна відповідь зараховується як 1 тестовий бал. Кожне з перших 8-ми завдань (з 1-ю правильною відповіддю) оцінюється в 1 бал за правильну відповідь та 0 балів за неправильну; завдання №9-10 на встановлення 4 відповідей оцінюється від 0-4 балів відповідно.

Максимальна кількість балів, яку може набрати абітурієнт за умови правильного виконання усіх завдань, – 24. Для виставлення остаточної оцінки за роботу в цілому набрані абітурієнтом бали конвертують у 100-бальну систему оцінювання за таблицею.

*Таблиця переведення набраних балів з української мови
відповідно до 100-бальної системи*

Тестовий бал	Рейтингова оцінка 30-100	Тестовий бал	Рейтингова оцінка 30-100
0	30	13	80
1	35	14	83
2	40	15	85
3	45	16	87
4	50	17	90
5	55	18	93
6	60	19	95
7	65	20	96
8	67	21	97
9	70	22	98
10	73	23	99
11	75	24	100
12	77		